

System. Og dette ogsaa, fordi man let virker *undergravende paa teologisk Eksamen* og frister svagere Karakterer til at *spekulere i „Genveje“* til at blive Præst i Folkekirken. Men navnlig fordi den ringe uddannede Præsteaspirant vil *fristest til at blive Fanatiker*, da han altid vil have svært ved at forstaa den (relative) Berettigelse af Standpunkter, der er forskellige fra eller modsatte hans eget. Noget andet og ikke herhen hørende er, at der vistnok kunde være Anledning til at overveje, om der ikke kunde ske visse mindre Ændringer ved teologisk Eksamen, hvorved noget Huskestof udskødes til Fordel for en større Fordybelse i centrale Spørgsmaal.

Man ved ikke, hvor langt man her hjemme vil komme nedad i Uddannelse med *Frimenighedspræster*. Maaske man kan vente saadanne hos det kirkelige Parti „Bornholmerne“.

Og hvad de „amerikanske“ — ikke teologisk uddannede — *Præster* angaar, da er der sikkert saadanne iblandt disse, som man af de anførte Grunde ikke kunde ønske til Præster i Folkekirken. Jeg har selv først i Firserne været med til at give et Hold „amerikanske Præster“ en *kortere Uddannelse*. Den dygtigste af dem blev senere „Professor“ derovre ved en Præsteskole. Han er en god, noget stridbar Mand, men jeg har det bestemte Indtryk af, hvad jeg har hørt om ham, og hvad han har sendt mig, at hans Arbejde stærkt har lidt under dette, at han paa Grund af manglende Uddannelse ikke kan forstaa andres Standpunkter. Og denne Mangel er jo værre end Mangel paa Kundskaber. Fra mit øvrige Kendskab til „amerikanske“ Præster har jeg lignende Indtryk:

Noget anderledes stiller det sig med *Hedningemissionærerne, der har aflagt den her anordnede Prøve* og derefter modtaget Folkekirkens Ordination. Her er der et dobbelt Fortrin: den bedre Uddannelse og vor Kirkes Ordination.

Men jeg maa dog formene, at de under Punkt 2—4 omhandlede Mænd ikke (naar bortses fra Undtagelsestilfældet: de sønderjydske Frimenighedspræster) blot bør have de 5 Aars Tjeneste forhøjet til *10 Aars Tjeneste* (ogsaa for at undgaa Spekulation i „Genvej“), men navnlig ogsaa — i alt Fald ved deres *første Ansættelse* i Folkekirken — *bør gaa ind under de i Punkt 5 opstillede Betingelser* (en bestemt Menigheds Ønske og Biskoppens Anbefaling).

Hvad *Punkt 5* angaar, da har jeg i Almindelighed ikke noget imod, at Mænd med en Embedseksamen af samme akademiske Værdi som den teologiske efter en Samtale med en Biskop og med hans Anbefaling faar fri Adgang til Folkekirkens Præsteembeder. Jeg tror, at en saadan Ordning vilde bringe meget godt med sig, hvor der var Anvendelse for den.

Men heller ikke finder jeg noget i Almindelighed at erindre imod, at der undtagelsesvis aabnes Adgang for Ikke-Teologer, der mangler en saadan Uddannelse. Betingelsen synes mig at maatte være: 1) En enstemmig Henvendelse fra et Pastorats Menighedsraad til Biskoppen om en saadan Mand, der „gennem sit Arbejde til Kirkens og Menighedens Tarv har vist sig i Besiddelse af Egenskaber, der kræves til Præstegerningen“. 2) At Biskoppen „efter sit personlige Kendskab til paagældende og efter en afholdt Prøve — med Hensyn til hvilken det forudsættes, at Biskopperne paa et Møde bliver enige om en fælles Fremgangsmaade — finder ham i Besiddelse af de fornødne Kundskaber og af en saadan Modenhed, at han kan anbefale, at han stedes til Ordination, og at der betroes ham et Præsteembede i Folkekirken.“

Jeg formener derhos, at Aldersgrænsen for de under 2—5 omhandlede Personer burde *forhøjes fra 30 til 35 Aar*.

Hvad *Kvindens Adgang* til Præsteembeder angaar, — — — — —

J. Koch.

Til Kirkeministeriet.